

Bekirime Nasıl Kıyarım

– İpciERDOĞAN · 04 Eylül 2020

BEKİR'İME NASIL KIYARIM !....

Öyküme rahmetli arkadaşım Mehmet Topçu ya öldüğünü duyduğum da yazdığım şiirimin ilk dördlüğü ile başlıyorum.

Arkadaş kardeşten üstün olursa   Kem gözlere şimşek olur çakarsa
Gönülden gönüle sevgi akarsa   Güler yüzün, gülmediğim dünya da

Bekir kardeşlerinin en büyüğü olup öğrendiği saat tamirciliği ile babası Musa dayı'ya yük olmadan evinin geçimini temin eden efendi, dürüst, kimsenin işinde-aşında, namusunda gözü olmayan birisiydi. Arda-sırada can sıkıntısından dolayı içtiği birkaç şişe biradan veya bir-iki double rakıdan, günde bir kaç adet tütürdüğü sigaradan başka kötü bir alışkanlığı yoktu.

Her hafta spor toto oynar, on üç artı bir tutturmanın hayaliyle bazen arkadaşlarıyla ortak olarak formüllü olarak, bazen de az kolon oynayarak saat kulesi karşısındaki Çanta kardeşlerin işlettiği bayi ye yatırırken “Ya çıkarsa” diye milli piyango biletini de almayı ihmal etmezdi. Yıllarca devam eden bu hayali günün birinde gerçekleşse de o hafta başka tutturuların da olmasından dolayı yeterli parayı alamamış, yinede evinin bir-bir buçuk yıllık geçimini temin edecek parayı kazanmıştı.

Yine eskisi gibi saat tamirciliğine devam etse de bozulan gözlerinden dolayı kalın camlı gözlük kullanmasına rağmen saatin içindeki küçücük parçacıkları görmede zorlanıyor, bu yüzden işleri zamanında teslim edemiyor, müşterisiyle hırı-gürü eksik olmuyor, başka bir iş yapmayı düşünüyordu.

Adanalı Salih adlı bir usta Kırşehir de ”Meşhur Adana kebab” adı altında lokanta açmıştı. Kırşehir halkı yeni yeni tanımaya başladığı bu nefis kebabı bayağı benimsemiş, zamanla Salih ustanın başı müşteri kalabalığından adeta düğün evini andırır olmuştu. Salih usta akşam vakti kebabını bitirdikten sonra iş yerinin perdelerini çeker, Orhan Gencebay' ın “Bir görüşte aşık oldum” şarkısını o güzel sesiyle söylerken efkarlanır birkaç double rakı içer, bunun devamını getirmek için iş yerini kapatarak doğruca meyhane ya da birahaneye giderdi.

Günlük kazançla geçinen ev, dükkan kira olan birisinin hele paraya, pula pek önem vermeyip eli açık olursa kaç ay ayakta duracağıнын hesabı bellidir. Hanımının kadınlar arası baktığı faldan aldığı para çocuklarının okul harçlığına dahi yetmiyordu.

Günün birinde öğle vakti karnı acıkan Bekir'in yolu Salih ustanın lokantasına düşer. Bu gidiş-gelişlerin devamında dost ve arkadaş olan ikisinin yolu kebab dükkanı ortaklığı ile kesişir.

İş yerleri konfeksiyoncu Erol un karşısındaydı. Zamanla bu üçlünün dükkan komşulukları arkadaşlığa dönüşmüş, “Aralarından su sızmaz” olmuştu. Bekir kendisine cıgıl-cıgıl yanan bir otomobil almıştı. Akşam iş yerini kapattıktan sonra Bekir ve Salih usta arabayla gezintiye çıkıyorlar, otomobilin ön koltuğuna oturan Salih usta giyim kuşamıyla, kıvrık siyah saçlarıyla, kendisine yakışan o zenginlik

vakarıyla sanki bir milyoneri andırıyordu. Salih'in bu durumunu fark eden Erol durur mu adamın adını "milyonluğa" çıkarmıştı bile.

Salih usta Adanalı hemşehrisi bir askerin "ağabey benim vaktim olmuyor, sana zahmet şunu bir ustaya tamir ettir " diye bıraktığı telsize benzeyen radyoyla çevresine bayağı hava atmış, görenler kendisini "milli istihbarattan", ya da sivil polis zannederek çekinir olmuşlardı.

Akşam dükkanı kapatırlarken günün ticaretinden masraflar çıktıktan sonra kalan payı bölüştükları zaman Salih Usta hissesine düşen parasını pavyonda yada birahanelerde ona buna içki ismarlayarak bitiriyor, hazıra dağ dayanır mı sabah dükkana beş kuruşsuz geliyor, bundan dolayı ailesi de geçim sıkıntısı çekiyordu. Ortaklıkları iyi gitse de Salih'in müsrifliği buna engeldi. Bir yıl sonra Salih göçünü başka bir vilayete taşıyarak Kırşehir'den ayrıldığında mesleğin bütün inceliklerini öğrenen Bekir Salih'in ayrılmasından dolayı pek müşteri kaybına uğramamıştı.....

Dükkanlarının karşılıklı olması münasebetiyle Erol müşterisi gelmediği zamanlar da vaktini Bekir ustanın yanın da geçiriyor, bazen kendisine yardımcı oluyor, bu arada kendi dükkanını da gözetlemeyi ihmal etmiyordu. İlerleyen yıllarda arkadaşlığı daha ileri götüren bu ikili bir yerde 'Can ciğer' olmuşlar, neredeyse yedikleri, içtikleri ayrı gitmiyordu. Bekir Ustaya her gün iş yerinde Adana ve şiş kebab yemekten 'gına' gelmişti. Erol mide hastası olduğundan dolayı çarşıda zorda kalmadıkça pek yemek yemez, öğleye yakın vakitte hanımının sefer taşıyla getirip bir köşeye bıraktığı yemeği fırsatını bulan Bekir Erol'a çaktırmadan aşırır, yerine Adana ya da şiş kebab koymayı ihmal etmese de bu yüzden Erol'la gırgırına dalaşmaları eksik olmazdı.

Bekir hesabını, kitabını bilen birisi olsa da ağalığı elden bırakmaz, müsrif biri olmasa da eli açıklığından dolayı çevresi dost ve arkadaş yanlısı kişilerden geçilmez bu yüzden de iş yeri tıklım, tıklım müşteri ile dolardı. Arada Erol Bekir'e "ula Bekir, parayı sana kazandırtadacak, eli sıkı baban Musa dayıya verip değerlendirtedeceksin " diye takılmadan geri kalmazdı.

Su gibi akıp geçen günlerden birinde iki arkadaş akşam iş yerlerini kapattıktan sonra bir-iki kadeh atmak için gündüzden sözleşmişlerdi. Bekir; "Hesaplar bugün benden, gel bu akşam seni pavyona götüreyim yeyip içelim, eğlenelim" diye ısrar etse de Erol ; "bu akşam eve misafir gelecek, fazla gecikmemem lazım" bahanesiyle onu caydırarak onun iş yerinde içmeye razı etti. Bakkaldan yetmişlik rakı ile yanında bulunsun diye meze aldılar. Diğerleri zaten lokantada vardı. İş yerinin perdelerini çekip gelenin, gidenin görmesini engelleyerek sokak lambasının loş ışığın da yavaştan, yavaştan içmeye başlamışlardı. Zaman su gibi akıp gidiyor, muhabbetin biri bitmeden diğeri başlıyor, alkolün tesiriyle bir yandan yüzleri kızarıırken dilleri de hafiften peltekiyor, Haziran sıcaklığı da yavaş, yavaş vücutlarında ter yapıyordu. Gelecek için bitmez tükenmez hayallerini birbirlerine anlatırlarken gecenin bir yarısı olduğundan haberleri dahi olmuyordu.

Vakit çok geçmişti. Hanımlarının evde "bunlar nerede kaldı acaba, yoksa başlarına bir şey mi geldi" diye düşünmeleri, merak etmeleri "başında kavak yelleri esen" iki gencin akıllarının ucundan dahi geçmiyordu. Muhabbet öyle tatlanmıştı ki, lafın biri başlayıp diğeri biterken nereden aklına geldi bilinmez Erol ; " Bekir şu hanımlarımızı bir imtihan edelim, acaba hakkımızda neler düşünüyorlar" diye lafı ortaya attı. Bekir; "bu iş nasıl olacak" diye sordu. Erol; "Sen orasını bana bırak, şimdi sen şu telefonu eline al, benim evin numarasını çevir, yenge Erol 'la çok acil görüşmem gerek diye konuş bakalım ne

olacak.”

Bekir denileni yaptı. Az sonra çalan telefonu Erol ‘un hanımı açtı. “Alo iyi akşamlar yenge, gecenin bu vaktinde rahatsız ettiğim için özür dilerim, ama çok önemli olmasa aramazdım, Erol’u telefona çağır mısın.” Erol’un hanımı adeta bağırırçasına “Bekir ağabey Erol un adı-sanı batsın, gecenin kaçı oldu adam daha henüz eve gelmedi, boyu- posu devrilsin, beni düşünmüyorsa bari şu iki yavruyu düşünsün, onların suçu ne” derken bir yandan da ağlıyordu.

Telefonun ahizesine kulağını iyice dayayan Erol her şeyi eksiksiz olarak duymuş, arkadaşından utandığından dolayı vücudu buram, buram ter bağlamıştı. Şimdi telefon etme sırası kendisindeydi. İnşallah Bekir’in hanımı da aynı şeyleri söylerse hiç olmazsa biraz rahatlardı. O ümitle numaraları çevirdi. Az sonra Bekir’in hanımı karşısındaydı

-Alo yenge iyi akşamlar, ben Erol; vallahi yenge acil işim olmasa gecenin bu vaktinde seni rahatsız etmezdim, çok önemli, Bekir’le görüşmem lazım “

-Erol ağabey: Bekir az önce işten geldi, karnını bile doyumadı, çok yorgun olduğu için hemen yatağına yatmıştı, şimdi uyuyor.”

- Yenge ne olur, vallahi çok acil”

- Bana inanmıyor musun Erol ağabey, adam akşama kadar ayakta dikiliyor, Adana, şiş, ayran hazırlayacağım, servis dağıtacağım diye canı çıkıyor, şimdi onu yatağından kaldırmam”

Erol bir kendi hanımını bir de Bekir’in hanımını düşündü. Hassas terazi de tarttı. Bekir’in karşısında maçı kaybetmişti. Suçluymuş. Evine gitmemiş, bu yüzden ailesine olan görevini ihmal etmişti. Ama Bekir de evine gitmemiş, kendisi de onun kadar suçluymuş. Asalette Bekir’in hanımı ağır basmıştı. Bunu hazmedemedi, “Yenge Bekir yanımda, şu an beraberiz” diyecek gibi oldu sonra bundan vazgeçti. Bu bir anlık düşünceler telefon başında olduğunu unutturmuştu.

-Yenge ne olur yalvarıyorum, çok mühim, hiç mi hatırım yok, onu bir dakikalığına da olsa yatağından kaldır”

-Erol ağabey, ben Bekir’imi yatağından kaldıramam, uykusunu bölemem, BEN BEKİR’ İME NASIL KIYARIM ABİ !..”

ERDOĞAN ÇALIŞKAN KIRŞEHİR 11 06 2008 GERÇEK YAŞANMIŞLIKLAR

Öyküleri şahısları küçük düşürmek, mirasçılarını rencide etmek için yazmıyorum.